

Vila Krivopetka dopustuje

"Naveličana sem stalnega preganjanja dolgega časa, ki tu pod gorami teče tako zelooo počaaasi," je svojim sestram vilam Krivopetam nekega večera obelodanila najmlajša med njimi. Kar tako, med opazovanjem sončnega zahoda, ki je čisto na koncu v škrlat odel tudi Triglav, je najmlajša vila Krivopetka Zadnjiška po imenu dodala, da se v njihovem svetu že dolgo nič zanimivega ne dogaja. S privzdignjenim noskom je malo oholo navrgla še, da ima vsega dovolj in da se navsezgodaj jutraj odpravlja v širni svet na potep ...

"Ampak, saj nas ne moreš kar meni nič tebi nič zapustiti in oditi," so vse osuple v isti sapi vzkliknile sestre. "Ti si vendar ena izmed nas! Me, vile Krivopete, od vekomaj živimo pod Triglavom. Varujemo Zlatoroga, ki pase naše koze, opazujemo gore, pazimo na vreme in pomagamo ljudem, ko nas potrebujejo," jo je opomnila najstarejša sestra Katra.

Toda zaleglo ni nič, saj se je najmlajša že ozirala proti neznanemu svetu in v mislih zlagala reči, ki jih bo vzela s seboj. Namero je izpolnila že naslednje jutro, ko je drugo za drugo objela in poljubila vse začudene sestre in z nahrbtnikom na ramah vzela pot pod svoje naprej obrnjene pete. Vmes je malo raztreseno pomahala v pozdrav Pravljičariji in že so za njo izginile vse sledi.

Na poti

"O, to pa je navdihujoče! Končno sem sama! Po tolikih stoletjih skupnega življenja s sestrami tam sredi najvišjih slovenskih gora sem končno zbrala pogum in se odpravila malo po svoje," si je besedičila zgovorna Krivopetka, ki je preživela že sedem stoletij, pa je bila še vedno prav čila in mlada. Podtriglavske vile so se namreč ponašale z vsaj dva tisoč let dolgim življenjem.

"Juhuhu! Končno sem samo jaz! Sama s seboj, hoi hoi," je navdušeno vzklikala in se korak za korakom zlagoma oddaljevala iz planinskega sveta.

Čeprav so jo že od vsega začetka pri hoji spremljale precejšnje težave, ki so jih povzročale njene naprej obrnjene pete, se je junaško pomikala neznanim pustolovščinam naproti. Hoja naprej in glava obrnjena nazaj nikakor nista enostavni. To zlahka preizkusi, kdor mi ne verjame ...

Klena Krivopetka je strumno sestopala po gorskih brezpotjih in se končno znašla na položnejšem terenu, ki ga je dobro poznala iz svojih občasnih sprehodov v dolino. Ko pa je tudi zadnji znani kotiček pustila za seboj, se je zavedla, da končno vstopa v povsem neznan svet.

Njena stopala, navajena mehkih trav in z mahom poraščenih tal, so jo začenjala skeleti od gladkega asfalta, ko je previdno stopala ob robu cestišča in se čudila velikemu prometu.

"Glej glej, kako brzijo avtomobili, hrumijo tovornjaki in ropotajo motorji," jo je prešinilo. A je tu in tam vseeno prijazno pomahala mimo vozečim.

"Vas lahko kam odpeljem?" jo je vprašal mladenič iz rdečega avta, ki se je ustavil tik ob njej. "Kam pa greste?" jo je zanimalo.

"Na morje," se je glasil odgovor.

O morju je Krivopetka že slišala praviti svojo sestro Uršo, ki je zelo veliko vedela. Menda je nekoč – res zelo daleč nazaj – neko čudno pramorje segalo celo do Triglava, se je Krivopetka spomnila sestrine pripovedi in brž privolila, saj je postala radovedna, kakšno je morje v resnici. "Sem vila Krivopetka Zadnjiška," se je nameravala predstaviti. A se ni, ker jo je prešinilo, da človek za volanom morebiti ne bi razumel njene drugačnosti. Zato je raje obmolnila in čisto tiho obždela, udobno zleknjena na zadnjem sedežu. Zvedavo je opazovala, kako je pokrajina bežala pred avtomobilom. Modro je molčala in se naredila malo neumno, zato se niti mladi voznik ni zmenil zanjo.

Ob morju

"No, pa sva prispela. Vidiš, vsa ta modrina, ki se širi na obzorju pred teboj, je morje. Pred njim je moje rojstno mesto, ki se po italijansko

imenuje otok in mu pravimo Izola. Tu se bosta najini poti ločili."

Fant je potem zavil v tretjo ulico na desni in že sta šla vsak po svoje. Krivopetka se je čudila morski širjavi in razmišljala, na kateri strani morja so ostale planine, visokogorski pašniki in triglavske stene.

"Hja, kam pa naj zdaj grem? Saj nikogar ne poznam in ne vem, ne kod ne kam," jo je mičkeno zaskrbelo.

A ni minilo prav dolgo, da jo je prešinilo: "Čakaj, čakaj, saj je vendar naša planinska prijateljica Dixie tu nekje doma!"

Zadnjiška vila se je brž prepustila vodstvu svojega izredno občutljivega nosu, ki jo je pozno ponoči pripeljal točno pred Dixieina vrata in pred njo se je pojavila psička.

"Hov hov, a si se končno le odločila za dopust?" jo je ogovorila, prepričana, da si je Krivopetka omisllila počitnice in si prišla sredi poletja na morje pogret svoje stare kosti.

Vili pa se je strašno fino zdelo, da je s potepa prešla na dopust, zato je brž prikimala in se hkrati spraševala, kako je videti ta dopust, saj sploh ni vedela, kaj to je.

"Ko ljudje dopustujejo, se po navadi vozijo iz kraja v kraj, hov hov, posedajo, jedo in pijejo po restavracijah, spijo v hotelu ali v šotoru, si ogledujejo znamenitosti in uživajo na obrežju rek. Spet drugi si privoščijo plavanje v morju in podobne reči, ki jih sicer nimajo časa početi, ker morajo hoditi v službo ali v šolo," jo je podučila izolska prijateljica, ko je prebrala viline misli.

"Zakaj pa Izoli pravite otok?" je zanimalo Krivopetko.

"Vau, menda zato, ker je tu nekoč stal otok. Proti gusarjem in drugim sovražnikom ga je branilo visoko obzidje. Ko pa je sčasoma začelo razpadati in se tudi gusarjem ni več ljubilo na nevarne roparske plovbe, so ga domačini porušili. S tistim kamenjem so zasuli morje in otok je postal polotok, kar je še danes," je Dixie učeno razlagala točno tako, kot je slišala praviti svojo gospodično.

Na dopustu

Naslednjega jutra sta se Krivopetka in Dixie odpravili na prvi dopustniški sprehod. Vila se je neprestano čudila številnim turistom in vsemu neznanemu, kar je videla v mestu.

Toda tudi neznanega je nekega dne zmanjkalo, njej pa je iz dneva v dan postajalo bolj vroče in slednjič ji je poletna pripeka začela presedati.

"Kaj, ko bi odšli na pasjo plažo in zaplavali v morju?" se je končno domislila Dixie.

Čeprav Krivopetka ni znala plavati, si je vseeno namočila noge v slano morje, kar se ji je zdelo zelo zanimivo. Zmrdovala pa se je nad raznovrstno plastiko, ki je plavala na morski površini, saj ji ni bila niti malo všeč, za povrh pa jo je po nartu s svojo lovko oplazila meduza, da je glasno zavpila od bolečine.

"Dovolj imam morja," se je pritožila.

Potem se je Dixie spomnila, da bi Krivopetki lahko predstavila svoje mestne prijateljice.

Odpravili sta se na sprehod ob morju in na obalni pešpoti najprej srečali labradorko Zaro. Kot črna noč se je bleščal njen kožuh, gladko razpet čez dokaj obilno telo. Zara je namreč oboževala hrano. Še posebno je čislala pasje priboljške, katerih ostanki so se ji zaradi premalo gibanja v obliki tolšče začeli nabirati okoli trebuha. Kužka se je zelo razveselila prijateljice Dixie, s katero sta se pogosto igrali na travniku in z zanimanjem motrila vilo z nazaj obrnjenimi petami, a vprašala ni nič.

V zraku sta psički zavohali svojo dobro prijateljico, filozofinjo Lilo. Pitbulkin svetlo siv kožuh je bil zaznamovan z nekaj snežno belimi lisami, na katere je bila Lila še posebno ponosna, saj je verjela, da se v beli skrivajo prav vse barve tega sveta. Ob srečanju je stala z vsemi štirimirimi tacami v morju in kot kip mirno že pol ure motrila vodo, saj je štela ribice, ki so se pojavile v njej. "Življenje je kot morje. Več kot je rib v njem, boljše nam je," je tuhtala psička, navajena dolgega razmišljanja in počasne hoje. Prav zaradi slednjega se je še posebno prikupila Krivopetki, ki je vse težje ubirala pot po pregretem betonu.

"Ustavimo se v restavraciji in si privoščimo skodelo hladne vode in kak priboljšek za povrh," so si zaželele vse tri žejne in vedno lačne psičke.

Skupaj z vilo so že kmalu sedele na terasi s pogledom na morje, ki so ga preplavili kopalci. Vsak kotiček obale je bil zaseden z brisačami, plastičnimi stoli in drugimi rečmi, ki jih Krivopetka v hribih še ni imela prilike videti.

"Uf, tu je zame že vsega preveč!" je slednjič priznala in se spogledala s prijateljicami. Niti Dixie, Lila in Zara, niti izolska osvežilna voda in domači pasji piškotki na terasi ob morju niso prepričali vile, da bi še naprej uživala na svojem prvem dopustu. Nostalgija po hribih, ki jih je vsak večer opazovala pri svetilniku, želje po srečanju s sestrami, pa po druženju z Zlatorogom in misel na pitje sladkega kozjega mleka so postajali vsak dan močnejši. Le še vprašanje časa je bilo, kdaj bo zaključila svoj prvi in najbrž zadnji dopust ter se vrnila v svoj planinski raj.

Vsak kotiček obale je bil zaseden z brisačami, plastičnimi stoli in drugimi rečmi, ki jih Krivopetka v hribih še ni imela prilike videti. «Uf, tu je zame že vsega preveč!» je priznala. Nostalgija po hribih je postajala vsak dan močnejša. Le še vprašanje časa je bilo, kdaj se bo vrnila v svoj planinski raj. Ilustracija: Jernej Myint

Odkritje

Nekega še posebno soparnega večera se je res zgodilo. Krivopetka se je poslovila od vseh, ki jih je spoznala na morju. Razširila je svoji vitki roki, mehko objela nove prijatelje in se obrnila proti domu. Tokrat je s petami naprej še zadnjič zakoračila naravnost proti svetilniku in s svojimi vilinjimi očmi opazovala mesto, ki je izginjalo v noči. Malo pred polnočjo se je ustavila tik ob obali. Domislila se je svojih nadnaravnih moči in močno zamižala. V mislih si je narisala pisana mavrična krila. Zlagoma jih je razprla in sprva kar na tleh nekajkrat zaplahutala z njimi. Zatem je, trdno prepričana v svojo čarovnijo, res prav nežno vzletela in visoko poletela naravnost med nočno obarvane oblake.

"Letim, letiiiiim, letiiiiim," je vriskala, navdušena nad svojo sposobnostjo letenja zgolj s pomočjo misli. Pod njo se je razprostiralo sinje in širno morje, tako zelo ogromno, da se ji je zdelo

kot nebo neskončno. Ko so morje zamenjali prvi griči, je mimo Nanosa, Trnovske planote in Krna zarana priletela naravnost nad planinski travnik sredi Pravljičarije in pristala na pašniku, kamor je Zlatorog že prignal velikansko čredo planinskih kozlov in koz.

Na plano so zaspano prilezle tudi njene sestre. Nastalo je tako velikansko veselje, da je tu in tam iz velikega vilinjega očesa kanila debela solza sreče. Srečne solzice so kapljale po tleh in se stekale v suh hudournik. Ta je napolnil korito in odbrzel v dolino, kjer so se Trentarji čudili, zakaj je potok oživel. Seveda niso imeli pojma o dogajanju v Zlatorogovem kraljestvu, kjer so ganjene vile točile solze sreče, ker se je njihova potepuška sestra vrnila in oznanila, da nikoli več ne odide nikamor.

"Povsod je bilo lepo, ampak doma je pa vseeno najlepše," je Krivopetka prišepnila sestram. Nežno jih je objela, poljubila in si, utrujena, kot je bila, privoščila dolg krepčilni sen. ◉